

HALMI TIBOR

A pestis

Michel Foucault-nak

azt mondják pestis járja az utcákat,
bódultan benéz kutyáink segglyukába,
és sorra jegyzi a tavalyi év
terményekkel telt pincesorait,
az érintkezés fonálát követi lentről felfelé,
és ahogy szintbe ér a gerinc tartása,
vízszintes mozdulatokban lel
különleges örömet.
azt is mondják a pestisnek
nincs szüksége semmire,
így a mennyei négyzettrácsokról,
amik behálózzák a teremtet lelket,
nem gondolkodik.
tehát nyeresre áll a csőr-orrú magiszterek ellen,
akik minden reggel ablakunk alá tolják
borzalmas karvalyárnyékuk,
megvizsgálni alvókon az élők nyomait,
csőrükkel takarván a napot,
melyben állítólag kimondhatatlan
gyógyfüvek vannak.
mégis a szindikuszok fontoskodása a legbosszantóbb.
tudjuk, hogy ők is jelentenek valakinek,
és álmunkra ezentúl
vadul masírozó papagájmintás milícia vigyáz.
a hétköznapok nyelvén nincs nevük,
így utcára lépéskor első őrnek hívjuk,
aki házunktól alig pár méterre
villantja fel a törvény egynemű pallosát.
kérdetik tőle naphosszat
a vad vizekbe alámerülő ifjak,
a gépszírral felkent apák,
kint a falakon túl a leigázott erdő,

és a téli fagyban őzgidák
meleg, párolgó testét magukra öltő száműzöttek,
hogy pontosan mi is ez a pestis.
a kivert kutyák ugatását értjük rajta hajnalban,
vagy a gondatlanságból porig égett gyümölcsöst,
a fából és fémből készült emelőszerkezetekben
az anyag keserves sírását,
vagy azt, hogy a szeretőknek semmi se elég
és reggelre megjelölik társukon
a harmadik mell helyét, hiányát,
hogy inasok keze alatt
a faforgács kétszer nem kunkorodhat ugyanúgy,
még ha este a raktárban letakarva szunnyadnak is
az egyforma barokk bútorok,
vagy mert mindennek ellenére
két szeretett halottunkat: apánkat és anyánkat,
halálbüntetés terhe mellett rejtjük
a népbiztosok beleskelődő tekintete elől,
mert a hatalom gyengéje a látás hiánya.
világjárt rokonok szerint
szemük olyan, mint Bosch képein
az átlátszó üveglombikok,
mert mind úgy mond ítéletet
a felizgatott, felperzselt fantáziákról,
hogy közben a gömbök tejszínű lakóit,
az időmtalan férfit és nőt
folyamatos, tájidegen jelenlétre kárhoztatja.
persze a rokonok is tévednek,
mert már ők se mehetnek a falakon túlra.
s míg a szürkület messzi orma,
ha pár perce is, de megemelt égboltot ígér,
lent a hollók durva szavak kíséretében
a sarat tapossák, friss halottainkért
jönnek rozoga kordén,
a már meglévő hullahegyet
tovább hizlalni.